

Kitab Daniél - Nomer Saratus Tujuh Puluh Salapan

Sora Tangis Tengah Peuting jeung Kalungguhan Propétik Roma: Muka Rahasia Poe-poe Panungtungan dina Kitab Daniel

Jeff Pippenger
2024-04-09

Ayeuna urang geus aya dina taneuh anu suci, dina hal kitab Daniel, sabab urang geus nepi ka ayat-ayat anu ngawakilan Seruan Tengah Peuting pikeun saratus opat puluh opat rébu. Ayat-ayat éta ogé ngaidentifikasi panyegelan para panji anu diangkat. Ieu téh ayat-ayat anu mangrupa bagian tina kitab Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan anu dibuka segelna, sarta ngawakilan ungkapan Daniel ngeunaan Wahyu Yesus Kristus anu dibuka segelna nalika “waktuna geus caket,” pas saméméh waktu kasempetan ditutup dina ayat genep welas.

Roma anu netepkeun eta tetenjoan, sakumaha digambarkeun dina ayat opat welas tina pasalABELAS, ku sabab eta penting pikeun nengetan kalayan taliti ka Roma nalika urang ngalangkungan ayatABELAS nepi ka lima welas, sabab di tempat anu teu aya “tetenjoan, rahayat binasa,” sarta lamun maraneh teu bakal percaya kana Yesaya pasal tujuh, ayat dalapan jeung salapan, “saéstuna maraneh moal diteguhkeun.”

Uriah Smith nyebutkeun hiji aturan nubuat sahenteuna opat kali dina bukuna, Daniel and the Revelation. Aturan éta nétélakeun yén hiji kakawasaan nubuat henteu diidentifikasi dina nubuat nepi ka éta jadi “pakait” jeung umat Allah. Rujukan kahiji anu anjeunna bahas nyaéta dina patalina jeung diasupkeunana Babul kana kasaksian nubuat.

“Eta mangrupa aturan panafsiran anu écés yén urang tiasa ngarep-ngarep bangsa-bangsa bakal disebatkeun dina nubuat nalika maranehna jadi raket patalina jeung umat Allah nepi ka nyebutkeun maranehna jadi perlu pikeun ngajadikeun catetan sajarah suci lengkep.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Sahanteuna tilu kali deui, Smith nyangking éta aturan, sarta anjeunna nunjuk kana “perjangjian” urang Yahudi dina unggal tina tilu éta, tapi dina hiji rujukan anjeunna nangtukeun yén perjangjian éta kacumponan dina taun 162 SM, sedengkeun dua rujukan séjén saluyu jeung para sajarawan modéren, anu nangtukeun yén kacumponan “perjangjian” antara urang Yahudi jeung Roma téh dina taun 161 SM.

“Teu perlu ngingetan deui ka nu maca yén pamaréntahan-pamaréntahan dunya teu diasupkeun kana nubuat nepi ka maranehna jadi ku hiji cara pakait jeung umat Allah. Roma jadi pakait jeung urang Yahudi, umat Allah dina mangsa éta, ngaliwatan Persekutuan Yahudi anu kawentar, taun 161 SM. 1 Makkabe 8; Antiquities karya Josephus, buku 12, bab 10, bagian 6; Prideaux, Jil. II, kaca 166. Tapi tujuh taun saméméh ieu, nyaéta dina taun 168 SM, Roma geus nalukkeun Makedonia, sarta ngajadikeun nagara éta bagian tina kakaisaranana. Ku kituna Roma diasupkeun kana nubuat pas dina waktu, tina tanduk embé Makedonia anu geus

ditaklukkeun éta, manéhna keur maju ka panaklukan-panākulukan anyar dina arah-arrah séjén. Ku sabab éta, ka nabi, atawa luyu disebutkeun dina nubuat ieu, éta katingalina kaluar tina salah sahiji tanduk embé éta.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 175.

Tapi Smith ogé nyatakeun yén éta téh taun 162 SM.

“Kakuatan anu sarua ogé kudu nangtung di Tanah Suci, sarta ngancurkeunana. Roma jadi ngahiji jeung umat Allah, urang Yahudi, ku hiji pasatujuan, dina taun 162 SM, ti dinya éta nyekel hiji tempat anu penting dina kalénder nubuat. Sanajan kitu, éta can meunang kakawasaan pamaréntahan atas Yudea ku panaklukan anu sabenerna nepi ka taun 63 SM; sarta harita kajadianana ku cara kieu.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

Tuluy, pikeun katilu kalina anjeunna nyebut kana éta kajadian, anjeunna deui nyarios 161 SM.

“Sanggeus ngaliwatan urang ngambah kajadian-kajadian sekuler karajaan nepi ka ahir tujuh puluh minggu, nabi dina ayat 23 mulangkeun urang ka mangsa nalika urang Romawi mimiti aya patalina sacara langsung jeung umat Allah ku lantaran pasapukan Yahudi, taun 161 S.M.: ti dinya urang teras dibawa nurutkeun runtuyan kajadian anu langsung nepi ka kameunangan ahir gareja, jeung ditegakkeunana Karajaan Allah anu langgeng. Urang Yahudi, lantaran kacida ditekenna ku raja-raja Siria, ngutus hiji utusan ka Roma, pikeun nyuhunkeun pitulung ti urang Romawi, sarta ngahijikeun diri maranéhna kana ‘hiji pasapukan silih someah jeung pakumpulan satia jeung maranéhna.’ 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus’s *Antiquities*, book 12, chapter 10, section 6. Urang Romawi ngadangukeun paménta urang Yahudi, sarta maparin ka maranéhna hiji dekrit, anu dirumuskeun dina kecap-kecap kieu:—”

“Kaputusan sénat ngeunaan hiji perjangjian bantuan jeung sosobatan jeung bangsa urang Yahudi. Teu meunang pikeun saha baé anu tunduk ka bangsa Romawi nyieun perang ngalawan bangsa urang Yahudi, atawa mantuan jalma-jalma anu ngalakukeun kitu, boh ku ngirimkeun gandum, kapal, atawa duit; jeung lamun aya serangan dilakukeun ka urang Yahudi, bangsa Romawi kudu mantuan maranéhna sa jauh maranéhna sanggup; jeung deui, lamun aya serangan dilakukeun ka bangsa Romawi, urang Yahudi kudu mantuan maranéhna. Jeung lamun urang Yahudi boga kahayang pikeun nambahan kana, atawa ngurangan tina, ieu perjangjian bantuan, éta kudu dilakukeun ku kasapukan babarengan ti bangsa Romawi. Jeung sagala tambahan anu ku kituna dijieun, éta bakal boga kakuatan hukum.’ ‘Kaputusan ieu,’ saur Josephus, ‘ditulis ku Eupolemus, anak Yohanes, jeung ku Jason, anak Eleazar, nalika Yudas jadi imam agung bangsa éta, jeung Simon, dulurna, jadi panglima tentara. Jeung ieu téh perjangjian kahiji anu dijieun ku bangsa Romawi jeung urang Yahudi, sarta diurus ku cara kieu.’” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 271.

Sanes jadi lain kawajiban sim kuring pikeun nerangkeun naha Smith nyutat 162 SM, lian ti anggapan sim kuring yén éta téh kasalahan nulis. Maksud sim kuring téh dina ngarujuk kana tekanan anu anjeunna pasang kana naon anu anjeunna idéntifikasi minangka “hiji aturan tafsir anu écés, yén urang bisa ngarep-ngarep bangsa-bangsa bakal dicatet dina nubuat nalika maranéhna jadi sa jauh kitu patalina jeung umat Allah nepi ka nyebut maranéhna jadi perlu supaya catetan sajarah suci jadi lengkep.” Nalika Smith nekenkeun aturan éta, anjeunna nandaan yén Roma jadi patali jeung umat Allah dina “pakta,” dina ayat ka dua puluh tilu dina 161 SM, tapi Smith nandaan yén

Roma mimiti diasupkeun kana narasi nubuat dina 200 SM, tilu puluh salapan taun saméméh 161 SM.

“Hiji kakawasaan anyar ayeuna dipidangkeun,—‘jalma-jalma garong tina bangsamu,’ sacara harfiah, saur Uskup Newton, ‘para pemecah tina bangsamu.’ Jauh di sisi walungan Tiber, hiji karajaan geus keur ngagedékeun dirina ku rupa-rupa cita-cita ambisius jeung rancangan anu poék. Mimitina leutik jeung lemah, éta tumuwuh kalayan gancang anu matak hèreaneun dina kakuatan jeung kagaranganana, ngalegaan kalawan taliti ka dieu ka ditu pikeun nguji kabisa dirina, jeung nguji kakuatan panangan perangna, nepi ka, sadar kana kakawasaanana, éta kalayan wani ngangkat huluna di antara bangsa-bangsa di bumi, sarta nyekel ku leungeun anu teu kaéléhkeun setir urusan maranéhna. Ti harita ngaran Roma nangtung dina kaca sajarah, ditakdirkeun salila mangsa anu panjang pikeun ngadalikeun urusan dunya, sarta ngalaksanakeun pangaruh anu pohara gedé di antara bangsa-bangsa nepi ka ahir jaman.”

“Roma geus nyarita; sarta Siria jeung Makédonia geura manggihan aya parobahan nu datang kana kaayaan impian maranéhna. Bangsa Romawi campur tangan pikeun ngabéla raja ngora Mesir, kalayan tekad yén anjeunna kudu dijaga tina karuksakan nu dirarancang ku Antiochus jeung Philip. Ieu lumangsung dina taun 200 SM, sarta mangrupa salah sahiji campur tangan penting pangheubeulna ku bangsa Romawi dina urusan Siria jeung Mesir.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 256.

Roma mimiti diwanohkeun kana narasi nubuat dina taun 200 SM, sarta pangwanoh éta dina ayat opat welas téh mangrupa rujukan anu pangpentingna ngeunaan Roma dina sakabéh kitab Daniel, sabab éta pisan ayat anu nangtukeun Roma minangka lambang anu netepkeun éta titingalian. Naha Smith tiasa nekenkeun hiji aturan nubuat saperti kitu, tuluy nyutat taun 161 SM, bari ogé ngaidentifikasi taun 200 SM minangka titik nalika kakawasaan Roma “diwanohkeun,” lain perkara anu ku sim kuring rék diréngsékeun. Lamun aya patalékan anu kudu diréngsékeun ku sim kuring, éta téh naha aturan sakumaha ditetepkeun ku Smith téh sah atawa henteu. Lamun éta sah, mangka sim kuring bakal ngedalkeun yén ayat opat welas kudu miboga patalina jeung urang Yahudi, anu kajadian saméméh pasatuan taun 161 SM.

Abdi ngartos yén sajarah dina ayat tilu welas nepi ka lima welas, nandakeun hiji sajarah dina poé-poé panungtungan nalika Roma kapausan nyelapkeun dirina kana sajarah nubuat, sarta manéhna ngalakukeun éta patalina jeung Amérika Sarikat, anu mangrupa umat Allah dina sajarah éta. Sabab Isa salawasna ngagambarkeun ahir ku awalna, taun 200 SM, nalika Roma kapir asup kana sajarah, kudu miboga patalina jeung umat Allah dina sajarah éta. Ku sabab éta, abdi satuju jeung aturan Smith, sanajan manéhna henteu manggihan patalina anu langsung antara Roma jeung urang Yahudi dina taun 200 SM.

Ayat sabelas jeung dua belas nandakeun kameunangan sarta akibat tina Patempuran Raphia, anu kajadian dina taun 217 SM, antara Kakaisaran Seleukid, dipingpin ku Antiokhus III Magnus, atawa “Nu Agung”, jeung Karajaan Ptolemaik Mesir, dipingpin ku Raja Ptolemaios IV Philopator. Patempuran ieu lumangsung dina mangsa perebutan kakawasaan pikeun Coele-Syria (Suriah kidul) jeung Palestina kidul, wewengkon-wewengkon anu diparebutkeun antara karajaan Ptolemaik jeung Seleukid. Kameunangan Ptolemaios IV Philopator di Raphia ngamungkinkeun anjeunna pikeun

sawatara waktu nahan kakawasaanana atas Coele-Syria jeung Palestina kidul.

Peperangan Panium, nu kajadian tujuh welas taun saterusna dina taun 200 SM, anu ogé katelah Peperangan Gunung Panium atawa Peperangan Paneas, lumangsung antara Kakaisaran Seleukid, dipingpin ku Raja Antiokhus III, jeung Karajaan Ptolemaik Mesir, dipingpin ku Raja Ptolemaios V.

Tilupuluh hiji taun ti harita, dina taun 167 SM, Pemberontakan Makabea, nyaéta hiji pemberontakan urang Yahudi ngalawan usaha Kakaisaran Seleukid pikeun nindes prak-prakan agama Yahudi sarta maksa budaya Hélénistik, dimimitian di kota Modein, hiji kota leutik anu perenahna di wewengkon Yudea, di tempat anu kiwari jadi Israél modéren.

Kajadian anu dimaksud ngalibetkeun panguasa Yunani Seleukid anu kasohor ku kagorénganana, nyaéta Antiochus IV Epiphanes, anu geus maksa nerapkeun prak-prakan Hellenistis anu ketat ka rahayat Yahudi, kaasup ngalarang palaksanaan ibadah agama Yahudi sarta ngotoran Bait Allah di Yerusalem. Dina upaya ngalaksanakeun kaputusan-kaputusanana éta, Antiochus ngutus para wakil ka rupa-rupa kota jeung désa pikeun maksa pangeusina anu urang Yahudi supaya nurut kana parentah-parentahna.

Di Modein, salah saurang pajabat Seleukid sumping pikeun ngalaksanakeun parentah raja ku maréntahkeun pangeusi Yahudi sangkan milu dina ritual-ritual pagan sarta ngahaturkeun kurban ka déwa-déwa Yunani. Hiji imam Yahudi anu geus sepuh, ngaranna Mattathias, nampik nurut kana éta parentah sarta maéhan boh saurang Yahudi anu ngaléngkah ka hareup pikeun ngahaturkeun kurban boh pajabat Seleukid éta. Kalakuan nolak ku Mattathias jeung kulawargana ieu nandaan mimiti Pemberontakan Makabe ngalawan kakawasaan Seleukid.

Mattathias sareng lima putrana, kaasup Yudas Makabeus, ngalungsur ka pagunungan teras ngamimitian perang gerilya ngalawan pasukan Seleukid. Pemberontakan éta tungtungna beuki ngagedéan dina kakuatan sareng pangrojong, anu nyababkeun runtuyan kameunangan militér ngalawan urang Seleukid.

Kajadian di Modein dina taun 167 SM mangrupa hiji mangsa anu kacida nangtukeunana dina sajarah urang Yahudi, nandaan mimiti Pemberontakan Makabe jeung perjuangan pikeun kabébasan agama sarta kamerdikaan ngalawan kakawasaan asing. Panyucian deui Bait Allah kadua di Yerusalem, anu nandaan kajadian sajarah anu dipiéling dina mangsa Hanukkah, lumangsung dina taun 164 SM, tilu taun saméméh “pakta” dina ayat ka dua puluh tilu.

Sangeus ngarebut deui Yerusalem jeung Bait Allah, urang Makabe meresihan Bait Allah tina kokotor pagan sarta mulangkeunana kana pamakéan ibadahna anu saéstuna. Numutkeun tradisi, maranéhna manggihan ngan hiji kendi leutik minyak anu geus dikuduskeun, anu cekap pikeun nyaangan menorah salila ngan sapoé. Saenyana, teu aya hiji ogé kasaksian sajarah sajaman ngeunaan kajadian éta, sarta kakara dina abad kagenep dongéng Yahudi éta kapanggih dina karya sastra. Sister White ngabandingkeun garéja Yahudi anu murtad jeung garéja Katolik, utamana nekenkeun yén duanana garéja ngadasarkeun agamana kana kabiasaan jeung tradisi manusa. Saperti halna loba-rupa mujijat jieunan dina sajarah Garéja kapapaan, dongéng ngeunaan minyak

sapoé anu tahan nepi ka dalapan poé ogé teu boga kasaksian sajarah.

Ayat ka sapuluh, dina Daniel pasal sabelas, nangtukeun peperangan kahiji tina tilu peperangan dina ayat ka opat puluh, anu saméméhna ku sim kuring geus diidentifikasi minangka tilu peperangan tina hiji perang tiis, kitu deui minangka tilu perang proksi. Hiji sadérék awéwé nanyakeun kana cara sim kuring ngartikeun Perang Ukraina, anu mangrupa peperangan kadua tina tilu peperangan ieu, minangka perang tiis, sabab sakumaha anjeunna leres nyatet, geus aya kacida lobana maotna jeung karuksakan. Anu ku sim kuring dina tulisan-tulisan saméméhna dihartikeun minangka tilu peperangan tina “perang tiis”, dihartikeun ku istilah éta pikeun méré bédana antara tilu peperangan ieu jeung tilu Perang Dunya anu lumangsung salila sajarah sato galak bumi dina Wahyu tilu welas. Tilu perang ieu mangrupa perang proksi sarta ogé geus dihartikeun ku cara kitu.

Sim kuring badé ngaidentifikasi tilu peperangan éta minangka “tilu peperangan ayat kaopat puluh” atawa perang proksi, ti ieu titik saterusna dina ieu tulisan-tulisan, pikeun mupus kasaluyuan anu teu merenah dina ngaidentifikasi perang panas minangka perang tiis. Numutkeun kana wangenan sim kuring, tilu peperangan ayat kaopat puluh henteu ngawengku peperangan taun 1798, anu mangrupikeun bagian tina ayat kaopat puluh, tapi ngan ukur tilu peperangan ti waktos ahir dina taun 1989 nepi ka undang-undang Minggu dina ayat kaopat puluh hiji. Tilu peperangan éta leuwih leres diidentifikasi minangka perang proksi, anu dilaksanakeun dina kontéks peperangan antara raja kalér jeung raja kidul, anu dina sajarah ayat kaopat puluh ngawakilan peperangan antara Katolikisme (raja kalér) jeung Komunisme (raja kidul).

Nu kahiji tina tilu perang éta nandakeun kameunangan Katolikisme ngalawan Komunisme dina taun 1989, nalika kapapaan ngahiji jeung pasukan proksina, anu diwakilan ku Amérika Sarikat, dina ngabasmil Uni Soviét dina taun 1989, sanajan Rusia, sirahna (atawa “benteng”-na), tetep nangtung. Perang Ukraina nu lumangsung ayeuna téh sakali deui mangrupa perang antara Katolikisme jeung Komunisme, kalayan kapapaan ngagunakeun pamaréntah Ukraina minangka proksina ngalawan Rusia, babarengan jeung pangrojong ti kakawasaan proksi kapapaan saméméhna, nyaéta Amérika Sarikat, kaasup sakumna dunya kulon globalis séjénna. Perang éta diwakilan dina ayat sabelas jeung dua welas, sarta nandakeun yén Komunisme (Rusia) bakal unggul ngalawan Katolikisme.

Nu katilu tina tilu perang proksi éta digambarkeun dina ayat lima welas, nyaéta Perang Panium. Perang éta lumangsung antara karajaan Ptolemaik (raja kidul) jeung karajaan Seleukid (raja kalér). Dina éta perang, pasukan proksi Katolik sakali deui nyaéta Amérika Sarikat.

Dina perang kahiji dina taun 1989, tentara proksi tina tanduk Républik Amérika Sarikat dipaké ku kapausan pikeun ngaruntuhkeun struktur pulitik Uni Soviét, bari tetep ngantep sirahna (Rusia) utuh. Dina perang kadua, nyaéta perang Ukraina, tentara proksi Nazi dikalahkeun ku Rusia. Dina perang katilu, Amérika Sarikat, tentara proksi kapausan, deui ngéléhkeun raja kidul.

Pertempuran tilu éta mawa tandatangan “Bebeneran”, kalayan perang kahiji jeung panungtung dilaksanakeun ku tentara proksi nu meunang tina Amérika Sarikat. Dina perang kahiji, sirah raja kidul ditinggalkeun gembeleng, sarta dina perang katilu tentara proksi Amérika Sarikat jadi sirah raja kidul. Tentara proksi kadua ogé mangrupa tentara proksi kapausan dina Perang Dunya Kadua.

Dina duanana kajadian, tentara proksi Nazisme geus éléh jeung bakal éléh. Kapausan ngalulugu sakabéh musuhna sacara tuntas saméméh ayat genep belas, nalika kasatuan rangkep tilu kacumponan.

“Ptolemy [Putin] henteu miboga kawijaksanaan pikeun ngamangpaatkeun kameunanganana kalayan hadé. Lamun anjeunna nuluykeun kasuksésanana, sigana anjeunna bakal jadi pangawasa sakuliah karajaan Antiochus; tapi ku sabab cukup puas ngan ku ngalontarkeun sababaraha ancaman jeung sababaraha gertakan wungkul, anjeunna nyieun karapihan sangkan bisa nyerahkeun dirina kana pamuasan hawa nafsu satoiahna anu teu kaganggu jeung teu kakawasa. Ku kituna, sanggeus ngéléhkeun musuh-musuhna, anjeunna sorangan dikalahkeun ku kajahatan-kajahatanana, sarta, mopohokeun kana ngaran agung anu saenyana tiasa diteguhkeun ku anjeunna, anjeunna nyéépkeun waktuna dina pésta-pésta jeung cabul.”

“Haténa ngagedéan ku kasuksésanana, tapi anjeunna jauh tina jadi dikuatkeun ku éta; sabab pamakéan anu hina anu dilakukeunana kana éta nyababkeun rahayatna sorangan barontak ngalawan anjeunna.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 254.

Saksi kadua yén kameunangan Putin nandaan ahirna, kapanggih dina raja Uzziah ti karajaan kidul Yuda, anu haténa ogé kapangkat ku kameunangan-kameunangan militérna, tuluy sanggeus éta, saperti Ptolemy, narékahan ngalaksanakeun pagawean imam-imam di Bait Suci, sarta katempuhan ku kusta teras langsung dicabut tina kakawasaan. Kameunangan Putin dina perang Ukraina nandaan awal ahirna minangka raja kidul (raja ateisme). Ahirna geus dilambangkeun ku awal raja kidul nubuat dina ayat opat puluh (Perancis), anu nandakeun hiji révolusi nu ngagulingkeun kapamingpinan, sakumaha kajadian ka Ptolemy. Ahir Putin ogé digambarkeun ku ahir Uni Soviét, di mana pamingpinna (Gorbachev) ngabubarkeun Uni Soviét, sarta langsung nyekel pagawean di Perserikatan Bangsa-Bangsa, lambang globalis poé panungtungan tina ateisme, nyaéta raja kidul. Sanggeus kameunangan Putin di Ukraina, anjeunna ogé dilambangkeun ku Napoleon di Waterloo, jeung pangasingan anu nuturkeunana; kitu deui ku raja Uzziah, jeung kustana, sarta pangasingan anu nuturkeunana, kitu ogé ku ahir Ptolemy anu mabok sarta ahir Uni Soviét dina taun 1989.

Patempuran Panium kajadian dina taun 200 SM, sarta dina taun éta pisan Roma sacara kabuka campur kana sajarah. Asupna maranéhna kana runtuyan nubuat miheulaan panaklukan Yerusalem anu dilambangkeun dina ayat genep welas, sarta kacumponan dina taun 63 SM, nalika éta anjeunna ngembarkeun yén dirina téh pangbela raja budak di Mesir. Dina patempuran katilu dina ayat opat puluh, anu ngalibetkeun raja kalér jeung raja kidul, kapausan baris asup deui kana sajarah, pura-pura jadi panangtayung Rusia. Dina waktu anu sarua Seleukus, dina tipe, ngéléhkeun Ptolemaios dina patempuran Panium, ku kituna nandaan yén Amérika Sarikat, tentara proksi kapausan dina patempuran kahiji jeung panungtung dina ayat opat puluh, ngéléhkeun “Mesir” (raja kidul).

Dina taun 200 SM, sacara simbolis urang manggihan kapapaan, nalika palacuran Tirus mimiti ngawihkeun lagu-lagu cabulna minangka pangheulana tina ngahijina tilu rupa dina hukum Minggu ayat genep welas. Dina waktos anu sarua, Amérika Sarikat unggul ngalawan Perserikatan Bangsa-Bangsa, ku kituna ngukuhkeun kalungguhanana minangka raja pangutamana tina sapuluh raja. Sadaya dinamika tina ngahijina tilu rupa anu kalaksanakeun dina hukum Minggu, geus

ditangtukeun saméméh ayat genep welas.

Struktur pulitik kakawasaan naga, sakumaha dilambangkeun ku Perserikatan Bangsa-Bangsa, sapuk, dina ayat genep welas, pikeun mikeun struktur pulitikna ka sato galak; nanging saméméh éta dipigawé, kapausan nalukkeun agama naga. Paganisme kudu, sakali deui, dicabut.

Protestantisme geus disingkirkeun dina taun-taun Reagan, dina perang kahiji tina ayat opat puluh, sarta dina mangsa présidén Républik panungtung, agama naga ogé bakal dijadikeun takluk ka agama Katolik, sakumaha anu kajadian dina taun 508. Prosés ngaleungitkeun sagala panolakan agama kana panempatan kapausan dina tahta dimimitian dina taun-taun Reagan, sarta réngsé dina taun-taun Trump. Panolakan Protestantisme murtad ngalawan Katolik dicabut dina perang kahiji tina ayat opat puluh, sarta panolakan spiritualisme bakal dicabut dina perang panungtung tina ayat opat puluh.

Dina pajeulitna patalina kajadian manusa anu sarua, Protestanisme murtad kudu ngadegkeun dirina minangka kawasa agama jeung pulitik di luhur sapuluh raja dina Wahyu pasal tujuh belas. Ku kituna, Patempuran Panium téh nandaan mangsa nalika Amérika Sarikat unggul ngalawan Perserikatan Bangsa-Bangsa, pas saméméh hukum Minggu dina ayat genep belas.

Aturan nubuat anu geus mapan nya éta yén naga, sato galak, jeung nabi palsu, masing-masing miboga ciri nubuatna sorangan anu has. Salah sahiji ciri nubuat éta nya éta yén sato galak (Katolik), dina harti nubuat, salawasna aya di kota Roma. Nabi Palsu, dina harti nubuat, salawasna aya di Amérika Sarikat. Ari pikeun naga, ciri ngeunaan tempat ayana dina harti nubuat téh nya éta yén manéhna salawasna pindah. Naga mimiti aya di sawarga, tuluy sumping ka Taman Éden, sarta ahirna naga aya di Mesir.

Geura, sarta ucapkeun, Kieu timbalan Gusti Alloh: “Tingali, Kami ngalawan ka maneh, Firaun raja Mesir, naga gede anu ngagoler di tengah walungan-walunganana, anu geus ngucap, ‘Walungan abdi téh kagungan abdi sorangan, jeung abdi anu ngadamelna pikeun diri abdi sorangan.’” Yehezkiel 29:3.

Tempat profétik naga éta pindah. Dina jaman Yohanes, korsi naga, anu ngalambangkeun tahta-na, diidentifikasi aya di Pergamos.

Jeung ka malaikat jamaah di Pergamos tuliskeun; Kieu timbalan Mantenna anu nyepeng pedang seukeut anu dua sisina; Kami terang kana padamelan maneh jeung di mana maneh cicing, nya éta di tempat tahta Iblis aya: jeung maneh tetep pageuh nyekel ngaran Kami, sarta henteu mungkir iman ka Kami, sanajan dina mangsa Antipas, syahid Kami anu satia, dipaéhan di antara maraneh, di tempat Iblis cicing. Wahyu 2:12, 13.

Prakték Roma kapir nyaéta mawa sakabéh déwa-déwi kapir anu jadi pakait jeung maranéhna deui ka kota Roma, sarta ngawakilan éta déwa-déwi di Bait Allah Pantheon. Ku sabab ieu Daniel nyatet yén “tempat tempat suci dina diruntuhkeun.” Tempat tempat suci Roma kapir nyaéta kota Roma, anu diruntuhkeun ku Konstantinus dina taun 330, ari tempat suci anu aya “di jero” Roma téh nyaéta Bait Allah Pantheon, Pan-Theon hartina, “bait sakabéh allah”. Urang Roma mindahkeun lokasi korsi Sétan ka Bait Allah Pantheon ti Pergamos. Sadérék White ngawartoskeun ka urang yén Roma kapir téh nyaéta naga.

“Ku kituna sanajan naga éta, utamana, ngawakilan Iblis, dina harti kadua, éta téh lambang Roma kapir.” The Great Controversy, 439.

Roma kapir dibagi jadi sapuluh bangsa, jeung Perancis jadi raja kidul nalika eta ngenalkeun ateisme Mesir dina mangsa Révolusi Perancis. Nepi ka taun 1917, naga geus pindah ti Perancis ka Rusia. Ayat sapuluh ngagambarkeun taun 1989, sarta ayat sabelas jeung dua belas ngagambarkeun peperangan “wates” (Raphia jeung Ukraina), sedengkeun peperangan Panium ngagambarkeun léngkah katilu anu kahontal ku kapapaan nalika manehna ngukuhkeun persatuan tilu rangkep dina ayat genep belas. Ieu ngagambarkeun sajarah nu disumputkeun tina ayat opat puluh.

Urang bakal neruskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

Nalika Yesus sumping ka wewengkon Kaisarea Pilipi [Panium], Anjeunna nanya ka murid-murid-Na, saur-Na, “Numutkeun omongan jalma, saha Kami, Putra Manusa?” Maranéhna ngawaler, “Aya nu nyebut yen Gusti teh Yohanes Pembaptis; nu sejen, Elias; ari nu lian deui, Jeremias, atawa salah saurang ti para nabi.” Anjeunna ngandika ka maranéhna, “Ari numutkeun maraneh, saha Kami teh?” Simon Petrus ngawaler, saur-Na, “Gusti teh Kristus, Putra Allah anu jumeneng.” Yesus ngawaler, saur-Na ka anjeunna, “Bagja maneh, Simon Barjona, sabab ieu lain ku daging jeung getih diungkabkeun ka maneh, tapi ku Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami oge nyebut ka maneh, yen maneh teh Petrus, jeung dina batu karang ieu Kami baris ngadegkeun jamaah Kami; sarta lawang-lawang naraka moal bisa ngungkulan eta. Jeung ka maneh ku Kami rek dipaparinkeun konci-konci Karajaan Sawarga; sarta naon bae anu ku maneh dibeungkeut di bumi bakal dibeungkeut di sawarga; jeung naon bae anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.” Geus kitu Anjeunna nandeskeun ka murid-murid-Na supaya maranehna ulah nyaritakeun ka saurang oge yen Anjeunna teh Yesus, Kristus tea. Ti harita Yesus mimiti nembongkeun ka murid-murid-Na yen Anjeunna kudu indit ka Yerusalem, sarta nandangan loba perkara ti para kokolot, imam-imam kapala, jeung ahli-ahli Taurat, tuluy dipaehan, sarta dina poe katilu dihudangkeun deui. Mateus 16:13–21.